

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **V. B.**

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 lutego 2021 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sąd Najwyższy

z dnia 17 grudnia 2020 r., sygn. akt IV KO 109/20, o odmowie przyjęcia wniosku

skazanego o wznowienie postępowania - w sprawie zakończonej prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 października 2018 r.,

sygn. akt II K (...) - wobec jego oczywistej bezzasadności,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2020 r., IV KO 109/20, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku V. B. o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt II K (...), wobec jego oczywistej bezzasadności w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

W terminie ustawowym zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. Z treści sporządzonego przez niego środka odwoławczego wynika, że jego zdaniem wnioski o wznowienie osobiście przez niego sporządzony został rozpoznany pobieżnie i nierzetelnie. Zdaniem skarżącego nie zostały wzięte pod uwagę istotne okoliczności podnoszone w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w P., a to:

- kwestia nabycia samochodu M. przez jego pracodawcę D. S., w tym dołączony do zażalenia protokół przesłuchania świadka H. S.;
- toczenie się w Prokuraturze Generalnej Ukrainy w K. odrębnego postępowania nr [...], dotyczącego weryfikacji fałszywych zeznań H. S.;
- niewłaściwego i pobieżnego przesłuchania współoskarżonego D. S., co przyznał sam prokurator w apelacji od uniewinniającego tego ostatniego wyroku Sądu Okręgowego w P. (również dołączonej do zażalenia);
- postępowania D. S., który to namawiał skazanego do zmiany zeznań, w tym przekazania informacji o przejeździe przez granicę jeszcze jednego M., która to wersja nie została ujawniona i zweryfikowana za radą obrońcy;
- złożenie skargi na adw. M. R. i wszczęcie w tej sprawie w dniu 10 października 2020 r. postępowania przez Rzecznika Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...]. (nr (...)).

W konkluzji wniósł o uwzględnienie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie jest zasadne.

Podlegający rozpoznaniu w tym postępowaniu wnioski o wznowienie oparty został, jak to trafnie skonstatował Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu, na okolicznościach, które nie mieszczą się w katalogu przesłanek wznowieniowych, o których mowa w art. 540-540b k.p.k. oraz art. 542 § 2 k.p.k. W tym stanie rzeczy

odmowa jego przyjęcia, w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadnego, była w pełni uprawniona.

Stwierdzenia tego V. B. we wniesionym przez siebie zażaleniu skutecznie nie podważył. Odwołał się bowiem do okoliczności, które nie mogą być podstawą wznowienia postępowania, gdyż nie stanowią one nowych faktów i dowodów w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Tak ocenić należy dołączony do zażalenia protokół przesłuchania w charakterze świadka przez organa ukraińskie H. S., który był częścią materiału dowodowego w niniejszej sprawie (k. 524-527) i został poddany ocenie tak przez Sąd pierwszej (s. 9-11 uzasadnienia Sądu Okręgowego w P.), jak i drugiej (s. 10-11 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego w (...)) instancji. Nie jest także nowym dowodem treść apelacji złożonej w tej sprawie na niekorzyść D. S. przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w P., która wszakże nie stanowi dowodu, a jest tylko wyrazem poglądu oskarżyciela publicznego na tym etapie postępowania. Co więcej, skazany przeoczył, że tenże prokurator nie zaskarżył wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) co do współoskarżonego, uniewinnionego przez sąd *meriti*, pomimo nieuwzględnienia wniesionego przez niego zwykłego środka odwoławczego, a w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy V. B., opartej na podobnej argumentacji jak obecny wniosek o wznowienie, wnosił o oddalenie tejże kasacji jako oczywiście bezzasadnej i takie też orzeczenie zapadło ostatecznie w Sądzie Najwyższym (postanowienie z dnia 3 czerwca 2020 r., IV KK 434/18).

Brak również możliwości wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., gdyż nie zapadło dotychczas jakiegokolwiek prawomocne orzeczenie stwierdzające popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem prowadzonym następnie przez Sąd Okręgowy w P. pod sygn. akt II K (...). Nie stanowi takiej podstawy sam fakt prowadzenia postępowania dotyczącego ewentualnego składania fałszywych zeznań przez świadka H. S. przez Prokuraturę Generalną Ukrainy, które – jak wynika z treści zażalenia oraz pisma skazanego z dnia 21 stycznia 2021 r. i załączonych do niego dokumentów – dotychczas się nie zakończyło żadnym orzeczeniem o charakterze wymaganym przez przepis art. 541 § 1 k.p.k.

Nie jest również podstawą wznowieniową postępowanie dyscyplinarne prowadzone w sprawie obrońcy skazanego i to obrońcy z wyboru, który w toku całego postępowania – od chwili jego ustanowienia przez ówczesnego podejrzanego aż do zakończenia na etapie kasacyjnym – podejmował wszelkie możliwe po stronie obrony i dopuszczalne prawnie działania procesowe.

Wreszcie nie jest nowym dowodem obecne oświadczenie skazanego odnośnie rozmowy jaką miał przeprowadzić z nim D. S. po uchyleniu tymczasowego aresztowania, które przez tego ostatniego nigdy do chwili obecnej nie zostało potwierdzone.

Za nieporozumienie uznać należy wreszcie to twierdzenie skarżącego, który zarzuca pobieżne i nierzetelne rozpoznanie jego wniosku, skoro wskazane wyżej okoliczności podniósł dopiero na etapie obecnego postępowania odwoławczego, natomiast sam wniosek oparty został na twierdzeniu o pominięciu przez orzekające w tej sprawie sądy *a quo* i *ad quem* argumentacji obrony w kwestii braku weryfikacji lokalizacji GPS połączeń telefonicznych oraz braku weryfikacji twierdzeń obrony w kwestii braku przesłuchania wszystkich osób mogących mieć wiedzę w sprawie. Pomijając tę bezsporną okoliczność, że problematyka logowań była przedmiotem rozważań Sądów Okręgowego i Apelacyjnego w pisemnych motywach ich wyroków, a także w uzasadnieniu powołanego wyżej postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2020 r., przypomnieć należy, że postępowanie o wznowienie postępowania nie służy weryfikacji dotychczas przeprowadzonych postępowań, a w szczególności ponownej ocenie dowodów w sprawie tej już wprowadzonych do materiału dowodowego i poddanych merytorycznej weryfikacji.

Z tych powodów, a więc niezasadności zażalenia, nie znajdując jednocześnie podstaw do podważenia zaskarżonego orzeczenia, które znajduje swoją prawidłową podstawę w treści powoływanego na wstępie art. 545 § 3 k.p.k., należało rozstrzygnąć jak w części dyspozytywnej.

Na zakończenie zauważyć należy, że wznowienie postępowania karnego na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem. Jeżeli więc, a to w kontekście możliwości wznowienia postępowania w oparciu o przesłankę z art. 540

§ 1 pkt 1 k.p.k. (*propter falsa*), zapadną w przyszłości orzeczenia wskazujące na dopuszczenie się w związku z postępowaniem, którego dotyczy niniejszy wniosek o wznowienie, przestępstwa spełniające wymogi art. 541 § 1 k.p.k., i orzeczenia takie zostaną przez wnioskodawcę wskazane (art. 541 § 2 k.p.k.), otworzy się ponownie możliwość złożenia wniosku o wznowienie i analizy przez sąd wznowieniowy, czy istnieją w tym kontekście uzasadnione podstawy do przyjęcia, że popełnienie takiego przestępstwa mogło mieć wpływ na treść orzeczenia – w tym wypadku wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 października 2018 r. (II K (...)).